

Не се минало много, на баира предъ Дѣда Господя застанали четиридесетъ лихоимци съ четиридесетъ казани жълтици. Казанитѣ били съ похлупаци и клупове, та можели да се носятъ на рамо.

— Наредете се въ права линия, — извикалъ сърдито Дѣдо Господь на лихоимцитѣ, — турете казанитѣ предъ васъ!

Тѣ веднага се наредили отъ изтокъ къмъ западъ.

— Ти Аврамъ, ти Хасанъ, ти Иванъ, и всички други, отде имате тия пари?

— Спечелихме ги.

— Какъ?

Лихоимцитѣ мълчали.

Дѣдо Господь се обърналъ къмъ ангелчетата:

— Разсѣчете съ мечове баира!

Ангелчетата ударили земята и единъ бездъненъ процепъ се отворилъ надлъжъ предъ тѣхъ.

— Спуснете вжтре всички казани! Заровете ги!

Когато казанитѣ съ жълтицитѣ изчезнали, баирътъ за мигъ взелъ пакъ своя по-раншенъ видъ. Само единъ малъкъ трапъ останалъ тамъ, като знакъ на станалото.

Лихоимцитѣ били бледни като платно.

— Елате подиръ мене! — рекълъ имъ Дѣдо Господь.

Завелъ ги по-надолу, на едно каменисто бърдо и имъ казалъ:

— Вие отсега нататкъ ще станете габъри, защото душитѣ ви презъ цѣлия вашъ животъ сж били корави, безплодни и жестоки къмъ хорскитѣ нещастия, като габъръ...

Дѣдо Господь и ангелчетата се изгубили отъ баира.

Оттогава тоя баиръ се нарекулъ Къркказанъ, което значи четиридесетъ казана. А каменистиятъ по-низкъ хълмъ — Габрика, мѣсто на габъритѣ.

Въ малкото дере, което извира отъ Къркказанъ, по-нѣкога се намиратъ златни и сребърни пари, свличани отъ пороитѣ. Навѣрно, тѣ ще сж отъ нѣкой пробитъ казанъ.

Ив. Карановски